

han var kommet til den ære; men da de hørte det, hadde de ingen ro paa sig, og vilde ogsaa sætte sig en nat under galgen, forat ogsaa de kunde høre noget godt nyt. Som de nu sat under galgen, kom der ogsaa snart noget flagrende over deres hoder; det var de tre kraaker. Den ene sa til den anden: »Hør, søster, der maa nogen ha hørt paa os, for kongedatteren er frisk, padden er borte av dammen, og en blind har faat sit syn igjen, og i byen er der gravet en ny brønd, kom la os lete, kanske kan vi finde ham.« Da fløi de ned og fandt begge soldaterne, og førend de kunde hindre det, sat de paa hodet og hakket øinene ut paa dem, og de hakket dem saa længe i ansigtet til de var stendøde. Slik blev de liggende under galgen. Da de nu ikke kom tilbake paa et par dage, tænkte deres forrige kamerat: »Hvor mon de to nu vanker omkring henne,« og saa gik han ut for at lete efter dem, men han fandt ikke andet end deres ben, disse bar han bort fra galgen og la dem i en grav.

3. Hans Pindsvin.

Der var engang en rik bonde, som ikke hadde nogen barn med sin kone, og naar han kom sammen med de andre bønder saa gjorde de nar av ham og spurte, hvorfor han ingen barn fik; derover blev han engang sint, og da han kom hjem, sa han: »Nu vil jeg ha et barn, om det saa skal bli et pindsvin.« Om nogen tid fik hans kone et barn; oventil var det

et pindsvin og nedentil en gut, og da hun saa barnet, blev hun ræd og sa: »Der kan du se, du har forgjort os! Da svarte manden: »Ja, hvad kan det hjælpe altsammen, gutten maa til daaben, men vi kan ikke be nogen til fadder.« Da sa konen: »Vi kan heller ikke gi ham noget andet navn end Hans Pindsvin.« Da han var døpt, sa presten: »Han kan ikke ligge i nogen ordentlig seng med de pigger.« Derfor blev der lagt litt straa bak ovnen, og det var Hans Pindsvins seng. Han kunde heller ikke patte moren; for han stak hende med sine pigger. Saa laa han da bak ovnen i 8 aar og hans far var lei ham og tænkte: gid han vilde dø; men han døde ikke, men blev liggende der. Nu hændte det sig engang at der var marked i byen, og dit skulde bonden; førend han gik spurte han sin kone, hvad han skulde bringe med tilbake til hende: »Litt kjøt og et par stykker hvetebrød til husholdningen,« sa hun. Saa spurte han piken: hun vilde ha et par tøfler og strikkestrømper. Tilsidst sa han ogsaa: »Hvad vil du ha, Hans Pindsvin?« »Aa far,« sa han, »kjøb en sækkepipe til mig.« Da nu bonden kom hjem, gav han konen kjøt og hvetebrød, som han hadde kjøpt til hende, derpaa gav han piken tøflerne og strikkestrømperne, og endelig gik han bak ovnen og gav Hans Pindsvin sækkepipen. Da Hans Pindsvin hadde faat den, sa han: »Gaa nu hen til smien, far, og la smeden lægge sko under hanen, saa vil jeg ride min vei og aldrig mere komme igjen.« Da blev faren glad over at han skulde bli kvit ham, og han lot smeden lægge beslag under hanen, og da han var færdig, satte Hans Pindsvin sig op og red sin vei og tok med sig svin

og æsler, som han vilde giæte i skogen. I skogen maatte hanen fly op paa et høit træ med ham, og der sat han og gjætet æslerne og svinene, og han sat der i mange herrens aar til hjorden var blit stor, men hans far visste intet om ham. Mens han sat i træet, blaa-ste han paa sin sækkepipe saa det var deilig at høre. Engang kom en konge som hadde faret vild i skogen, og hørte musikken; han forundret sig herover og sendte tjeneren hen for at se efter, hvor musikken kom fra. Han saa sig om, men han saa ikke andet end et litet dyr, som sat oppe i et træ, det saa ut som en gaardshane, og paa den sat et pindsvin og blaaste paa sækkepipe. Da sa kongen til tjeneren at han skulde spørre, hvorfor han sat der, og om han ikke visste, hvor veien gik til hans kongerike. Da steg Hans Pindsvin ned av træet og sa at han vilde vise ham veien, hvis kongen vilde love ham med sort paa hvitt at han skulde faa hvad der først møtte ham paa kongsgaarden, naar han kom hjem. »Det kan du nok gjøre,» tænkte kongen, »du kan skrive, hvad du vil, for Hans Pindsvin forstaar det saa ikke allikevel.« Saa tok kongen pen og blæk og rablet op noget, og da det var gjort, viste Hans Pindsvin ham veien, og han kom lykkelig hjem. Men da hans datter saa ham langt borte, blev hun saa glad at hun gik ham imøte og kyste ham. Han tænkte paa Hans Pindsvin og fortalte hende, hvorledes det var gaat med ham, og at han hadde maattet love et underlig dyr som red paa en hane og blaaste paa sækkepipe at det skulde faa det som først møtte ham, naar han kom hjem, men han hadde skrevet, at han ikke skulde faa det, for Hans Pindsvin kunde ikke læse

skrift. Dette var nu prinsessen meget glad over og sa at det var godt; for hun vilde allikevel aldrig gaa derhen.

Men Hans Pindsvin vogtet svinene og æslene, og han var altid lystig og sat paa træet og blaaste paa sin sækkepipe. Nu hændte det, at en anden konge kom reisende med sine tjenere og løpere, og han var ogsaa faret vild i skogen og visste ikke hvorledes han skulde komme hjem igjen, fordi skogen var saa stor. Da hørte han ogsaa den skønne musik langt borte og undret sig over hvad det vel kunde være, og saa sa han til sin løper, at han skulde se efter hvor den kom fra. Da gik løperen bort under træet, og han saa hanen sitte der og Hans Pindsvin paa ryggen av den. Løperen spurte ham, hvad han gjorde deroppe. »Jeg gjæter mine æsler og svin: hvad er ellers Deres begjæring?« Løperen sa, at de var faret vild og kunde ikke finde veien tilbage til kongeriket, og han spurte, om han ikke kunde vise dem veien. Da kom Hans Pindsvin med hanen ned fra træet og sa til den gamle konge, at han vilde vise ham veien, hvis han vilde gi ham det som først møtte ham, naar han kom hjem til kongsgaarden. Kongen sa ja, og skrev under med sin haand, at Hans Pindsvin skulde ha det. Da det var gjort, red han foran paa hanen og viste ham veien, og kongen kom lykkelig og vel tilbage til sit rike igjen. Da han kom hjem, blev der stor glæde; han hadde en eneste datter, som var overmaade deilig; hun gik ham imøte, faldt ham om halsen og kyste ham og glædet sig over, at hendes gamle far kom hjem. Hun spurte ham ogsaa, hvor i al verden han hadde været saa længe; da fortalte han hende, at han

var gaat vild, og at han næsten ikke hadde fundet hjem igjen, men da han drog igjennem en stor skog, hadde en som halvveis saa ut som et pindsvin og halvveis som et menneske sittet og redet paa en hane i et træ og blaast paa sækkepipe, og han hadde hjulpet ham paa ret vei igjen, men derfor hadde han lovt ham at han skulde faa det som først møtte ham paa kongsgaarden, og det var hende, og derover var han nu saa bedrøvet; men hun lofte ham, at hun gjerne skulde gaa med, naar han kom, for sin gamle fars skyld.

Men Hans Pindsvin gjætet sine svin, og disse svin fik igjen svin, og disse fik igjen svin. Da sendte Hans Pindsvin bud til sin far og sa, at de skulde rømme alle svinestier i landsbyen, for nu kom han med en hjord svin som var saa stor, at enhver skulde faa slagt som paa nogen maate kunde slagte. Da hans far hørte dette, blev han bedrøvet; for han trodde, at Hans Pindsvin for længe siden var død. Men Hans Pindsvin satte sig paa sin hane, drev svinene ind i landsbyen og lot dem slagte; hu! der blev en slagting og hakking, saa man kunde høre det en hel mil borte. Da sa Hans Pindsvin; »La min hane bringe til smeden, far, og la smeden lægge sko under den, saa rider jeg bort og kommer aldrig mere tilbake.« Da faren hørte, at Hans Pindsvin ikke mere vilde komme tilbake, blev han glad og lot lægge nye sko under hanen.

Hans Pindsvin red nu til det første kongerike; der hadde kongen befalet, at hvis der kom en ridende paa en hane med en sækkepipe under armen, da skulde de skyte paa ham og hugge og stikke ham,

for at han ikke skulde komme til slottet. Da nu Hans Pindsvin kom ridende, for de ind paa ham med bajonetterne, men han gav hanen av sporerne, fløi avsted over porten liketil kongens vinduer, satte sig der og ropte til kongen, at han skulde gi ham det han hadde lovt, ellers skulde han ta livet baade av ham og hans datter. Da gav kongen sin datter gode ord og bad, at hun skulde gaa ut, for at hun kunde redde hans og sit eget liv. Da klødde hun sig i hvite klær, og hendes far gav hende en vogn med seks hester for og prægtige tjenere og guld og penger. Hun satte sig ind i vognen, og Hans Pindsvin med sin hane og sækkepipe satte sig ved siden, saa tok de avsked og reiste bort, og kongen tænkte at han aldrig skulde faa se hende mere. Men det gik anderledes end han tænkte, for da de var kommet et stykke fra byen, trak Hans Pindsvin hende ut av vognen og stak hende med sine pigger til hun blev ganske blodig; da sa han: »det er lønnen for din falskhed, gaa nu din vei, for jeg vil ikke ha dig.« Saa jaget han hende hjem igjen, og hun var beskjemmet for hele sit liv.

Men Hans Pindsvin red videre med sin hane og sækkepipe, og kom til det andet kongerike, hvor han ogsaa hadde vist kongen vei. Men denne konge hadde befalt, at naar der kom en som saa ut som Hans Pindsvin, skulde de presentere gevær for ham og rope hurra og føre ham til det kongelige slot. Men da nu prinsessen fik se ham, blev hun forskrækket, for han saa saa rar ut; men hun tænkte, at der var intet at gjøre ved det, for hun hadde lovt sin far det. Hun tok imot Hans Pindsvin og bød ham

velkommen, og hun satte sig ved hans side. Da det nu blev aften, og de skulde gaa hen og lægge sig, blev hun ræd for hans pigger, men han sa, at hun ikke skulde være ræd, der skulde ikke ske hende noget ondt, og til den gamle konge sa han, at han skulde bestille 4 mand, og de skulde vaake ved sovekammerdøren og gjøre op en stor ild, og naar han gik ind i sovekammeret og vilde lægge sig i sengen, skulde han krype ut av sit pindsvinskind og la det bli liggende foran sengen, men da skulde mændene hurtig springe til og kaste det paa varmen, og passé paa til det var aldeles opbrændt. Da nu klokken slog 11, gik han ind i kammeret og trak pindsvinhuden av og lot den ligge foran sengen, saa kom mændene og tok den hurtig og kastet den paa varmen, og da den var opbrændt, da var han forløst og laa i sengen som et andet menneske, men han var kulsort som om han var svidd. Kongen sendte bud til sin læge, som gned ham ind med gode salver, saa han blev hvit, og da var han en vakker mand. Da prinsessen saa dette, blev hun glad, og de stod op, spiste og drak og holdt bryllup, og Hans Pindsvin fik kongeriket av den gamle konge.

Nogen aar efter tok han sin dronning med sig og reiste til sin far og sa, at han var hans søn, men faren sa, han ikke hadde nogen søn. Engang hadde han hat en, men han var født som et pindsvin med pigger paa, og hadde faret ut i den vide verden. Da gav han sig tilkjende, og den gamle far glædet sig og drog med ham til hans kongerike.
